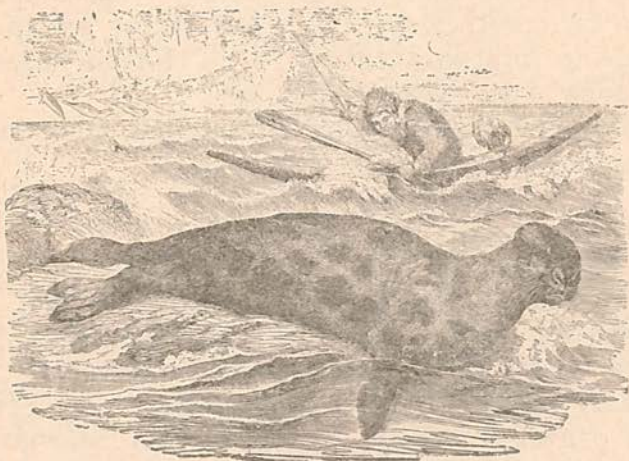

Ловцитѣ приближиха предъ цѣла верига ледени скали. Задъ тѣхъ лежеше търсеното грамадно стадо тюлени. Повече отъ сто животни се бѣха разположили спокойно на леда. Ясно се чуваше неспирното квичене (като на малки кученца) на много малки тюленчета. По-малкия отъ братята вдигна пушката и искаше да стрела върху едно отъ малкитѣ тюленчета.

— „Недей! Извика бащата, заради това малко ще прогонишъ голѣмитѣ. Да почакаме да се скове леда и тогава ще нападаме, иначе голѣмитѣ ще избѣгатъ въ водата, а за какво ни сж малкитѣ имъ?

Фиг. 1. — Ловъ на тюлени съ харпунъ

Мина доста време. Търпението се изчерпваше, пѣкъ и студа здраво скова всичко наоколо. Бащата даде знакъ, че е време да започнатъ лова. Кръвта се разигра въ жилитѣ на младитѣ ловци. Въ такъвъ моментъ човѣкъ се превръща въ най-лошия звѣръ. Предъ единъ отъ братята се бѣ изтегналъ единъ тюлень — майка, въ обятията на която спокойно сучеше малкото ѝ детенце — едно тюленче.

— Мѣри въ главата, си пошепнаха ловцитѣ, защото тя е най-сигурното мѣсто.

— Гръмна истрелъ... майката даже не помръдна, а малкото се притисна още по-силно до гърдитѣ ѝ